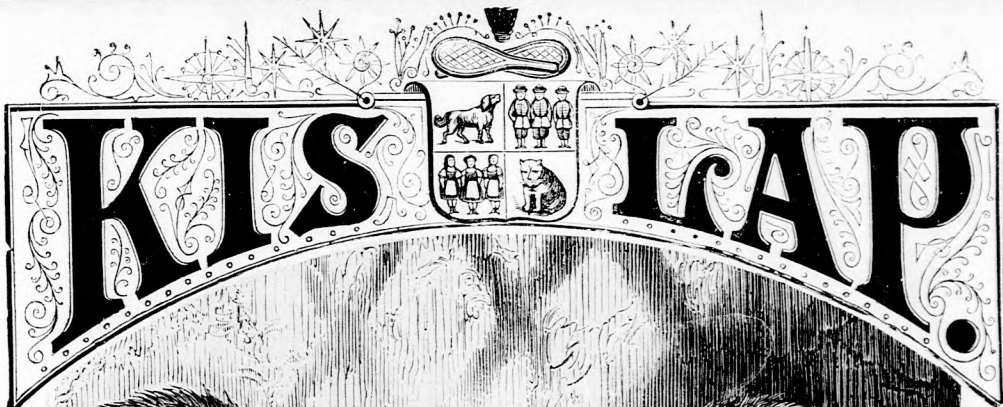


M.

KIS LAP



A MOSTOHA. (Lásd a 314. lapon.)

tt.

nt !

-épület.
lat.

20. szám. — 1877.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIII. kötet.

A RABLÓJÁTÉK.

— Elbeszélés. —



FALU szélén, csörgedező patak partján árnyékos kis füzes erdőcske terült el; ez volt a falubeli gyermekek kedvencz játszóhelye s az is megesett, hogy egyik-másik vásott ficzkó, mikor iskolába kellett volna menni, ide osont és heveréssel töltötte el a tanulásra rendelt drága időt, habár azután keserve meg is lakolt érte.

Egy szép nyári délután, épen szünnapon, nagyobb társaság mulatott a patak partján. Vizben gázoltak, a fára másztak, játszottak bujósdit, szembekötösdit, míg végre mindenbe belefáradtak és haza oszoltak; csak négyen maradtak együtt, Bercezi, a jegyző ur fia és legjobb pajtásai: Károly, Gyuri és Imre. Ezeknek Bercezi intett, hogy ne menjenek, mondani akar nekik valamit.

Letelepedtek egy vén fűz alá s mikor a többi fiuk már mind elszéledtek, Károly kíváncsain kérde:

— No's hát mi az ujság, Bercezi?

Bercezi válasz helyett egy hirlapot vont elő zsebéből és odamutatta pajtásainak.

— Tudjátok mi ez?

— Tudjuk hát. Hirlap . . . ujság!

— No's, ebből olvasok nektek valamit; meglátom, megértitek-é, mit akarok vele?

Bercezi szétbontotta a hirlapot s ezt olvasta belőle:

»Gonosz játék. B. faluban több iskolás fiu csupa játékból valóságos rablóbandát alakított. Választottak egy rablóve-

zért, aztán különböző gonosz csinyeket követtek el. Titkos összejöveteleket tartottak s ott pipáztak, dorbézoltak, a lakosságnak pedig sokszor komoly károkat okoztak, míg végre napfényre derült a gonoszság s a kis bünösök megkapták érdemlett büntetésüket.«

— No's, mit gondoltok? szólt Bercezi. Nem volna az pompás multság, ha mi is összeállanánk ilyen rablóbandának? Persze, ügyesebben fognánk a dologhoz, hogy föl ne fedezzék. Én lennék a rablóvezér, ti pedig lesztek a rablók . . .

— Jó lesz, nagyon jó lesz! kiálták a fiuk. Ez nagy multság! Mennyi tréfánk lesz majd!

Már előre nagyot nevettek a sok pajkos csinynek, melyet elkövetni készültek s már épen arról kezdtek beszélni, mikép fogjanak hozzá a dologhoz, midőn valaki megszólalt mellettök:

— Mi az, fiuk? Min töritek a fejeteket?

Az, aki így szólt, egy csinosan öltözött fiu volt, Kálmán, a tisztartó fia Kálmán különben derék és jó fiu, de nagy hibája volt, hogy sokszor megfélemlített atyja intéséről, hogy ne keveredjék pajtáságba akármilyen vásott fiukkal, mert ezektől csak rosztat tanulhat és utóljára is valami bajba jut. Meg is fogadta Kálmán sokszor, hogy követni fogja apja tanácsát, de valahányszor találkozott a pajkos ficzkókkal, mindig velük maradt és belevegyült játékukba, sőt mivel jól tudta, hol szoktak a fiuk összegyűlni, ő is sokszor arra sétált s így természetesen mindig találkozniok kellett. A kis semmirevalók gyakran ugyancsak gonosz csinyekbe rán-

tották be Kálmánt, ki hasztalan igyekezett szabadulni, mikor már késő volt; a jó pajtások nem eresztették. Megfogadta, hogy többé nem megy közéjük, — és mégis mindig visszatért.

Most is, amint megjelent, csakhamar leheveredett a före és Berczi beavatta őt a titokba, hogy rablók akarnak lenni.

— Remélem, te is felcspasz közénk? mondá Berczi.

Kálmán, játéknak nézvén az egészet, jókedvűen beleegyezett és így a rablóbanda megalakult, vezérnek megválasztván Berczit, ki legerősebb volt közöttük. Legelső dolguk az volt, hogy fölfegyverkezzenek; nem messze volt a szőlőhegy, oda siettek s a legjobb, legerősebb karókat kihuzogatták. Hiába mondogatta Kálmán, hogy ezt nem szabad ám tenni, hogy ez a szőlő épen az ő atyjáé; Berczi azt felelte, hogy a rablók nem törődnek azzal, kié valami, hanem a mire szükségök van, elveszik, ahol találják. Kálmán félig-meddig megnyugodott, mert hiszen néhány szőlőkaró még nem nagy kár; Berczi neki is kezébe adott egyet s ő elfogadta. Szerencséjükre a szőlő-csösz nem volt közel s a dorongokkal fölfegyverkezve visszatértek gyűlhelyökre a patakhoz.

Most már az volt a kérdés, hogy mihez fogjanak? Berczi elővette a hirlapot, melyből először olvasott volt és most újból elolvasta. Aztán így szólt:

— Mivel rablók vagyunk, természetesen rabolni fogunk, aztán pedig mulatunk, dorbézolunk.

— Nagyon jó lesz, szólt Károly. Ellopunk mindent, ami kezünkbe akad. Azért vagyunk rablók.

— No no, fiuk, szólt közbe Kálmán kissé komolyabban, csak maradjunk meg a játék mellett. Remélem, nem akartok igazán lopni?

— De igen, és te is lopni fogsz velünk.

— Én nem fogok lopni!

— Ohó; de bizony fogsz! kiálták a többiek mindnyájan. Te most épen olyan rabló vagy, mint mi. Ha nem akarsz lopni, nem lesz semmid, annál rosszabb reád nézve.

Kálmán egy perczig arra gondolt, hogy távozni kellene innen; de mégis csak maradt, mert hiszen végre is játéka az egész, mért ne mulatna? A fiuk pedig tovább főzték a tervüket s Gyuri így szólt:

— De hát az mit jelent, hogy dorbézolni fogunk? Mit kell tennünk, hogy ezt teljesítsük?

— Oh, milyen együgyü kérdés! szólt Berczi. Hát azt tesszük, hogy iszunk bort, dohányozunk, tánczolunk, muzsikáltatjuk magunkat. Az lesz ám a mulatság!

— Az ám! szólt Kálmán. Ugyan hol engednék ezt meg nekünk?

— A rablók soha sem kérnek engedelmet, hanem azt teszik, ami nekik tetszik. Egyébiránt itt a faluban nem is fogják tudni, mert majd átmegyünk az erdőn tuli csordába, ott senki sem ismer minket.

Ez a terv nagyon tetszett az egész társaságnak, csak Kálmán nem tudta sehogyszem helyeselni és türelmetlenül mondá:

— Ugyan hagyjuk abba ezt az ostobaságot! Menjünk inkább lapdázni, ez többet ér, mint holmi zsványosdi.

— De bizony nem hagyjuk abba, kiáltá Berezi hevesen. És most már neked sem szabad távoznod, mert bele vagy avatva a titokba. És hogy jobban bizhasunk egymásban, szükséges, hogy legelőször is megesküdjünk, hogy hivek leszünk egymáshoz, soha semmit el nem árulunk.

— Jól van, esküdjünk meg!

— Oh, de nem úgy ám! Tudjátok, minap olvastuk, milyen módon szoktak volt hajdan esküdni. Egy serlegbe bort töltünk, aztán mind-egyikünk megvágja a karját, vagy az ujját és vért ereszt a serlegbe. Aztán megisszuk a véres bort s aki ez eskü ellen cselekszik, az bűnhődik, mint áruló.

Ezt is nagyon szépnek találták s a legelső feladat most az volt, hogy bort szerezzenek.

De ez nem volt könnyű föladat.

Imrének az apja korcsmáros volt ugyan, a pinczében volt sok bor s Imre nagyon jól ismerte a járást a pinczében; de azt is tudta, hogy egyedül bemennie nem szabad s ha atyja rajta éri, akkor volna ám drága multság! Hiába biztat-

ták tehát pajtásai, arra semmikép sem akart vállalkozni, hogy a pinczéből bort lopjon; de végre mégis megigérte, hogy szerez bort más módon . . . majd kérni fog a mamától valami ürügy alatt. Berezi azt vélte ugyan, hogy egy vakmerő rablóhoz nem igen illik kérni, de mivel

máskép nem tudtak segíteni a bajon, belenyugodtak, Imre hazasietett és nem sokára csakugyan hozott egy kis kancsóban körülbelül félme-szelyke bort. Töb-
bet nem adott a mamája.

— Ez bizony kevés, szolt Berezi. Alig jut egy-egy korty mind-egyikünknek. No, de ez is elég az eskühöz. Most már csak vért kell bele eresztetni. Majd én elkezdem.

Elővette hegyes tolkését s a kancsó szájába tartva ujját, úgy tett, mintha megszurta

volna; pedig bizony volt esze, hogy nem szurt bele az ujjába, csak sziszegett és hirtelen befogta a másik kezével. Károlynak, Gyurinak meg Imrének szintén volt annyi eszök, hogy épen úgy cselekedtek, mint Berezi s csak Kálmán volt olyan



KIS GUVERNÁNT (Lásd a 319. lapon.)

becsületes, hogy mikor reá került a sor, előre megmondta, hogy ő bizony nem szurja meg magát, mert az már több volna a tréfánál. Berczi azonban ezt nem tűrte, oda ugrott Kálmánhoz és hirtelenében ugyancsak erősen megszurta, úgy hogy most már igazán folyt vér a kancsóba.

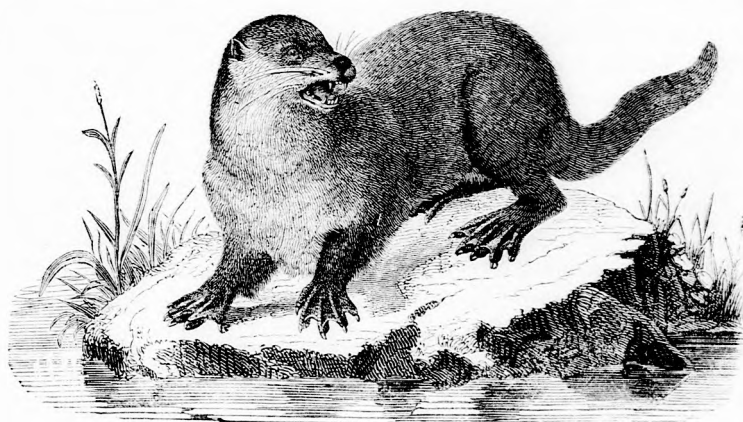
Kálmán megharagudott és boszusan ráütött Berczire. Egy pillanat múlva már kemény birkózás folyt, de csak rövid ideig tartott, mert a többiek közbeléptek és

Berczi maga is belátta, hogy egymás közt nem szabad verekedniök, mert különben nem marad együtt a rablóbanda, vége a szép tervnek.

— Jól van no, mondá. Béküljünk ki és igyuk meg a véres bort.

— Én nem iszom belőle! mondá Kálmán kelleetlenül.

— Nem iszol? Akkor hát áruló akarsz lenni? Ezt nem engedjük . . megfogadtad, hogy velünk tartasz, most már



A VIDRA. (Lásd a 311. lapon.)

nem szabad visszalépned. Megbánnád, ha elárulnál!

— Nem akarlak elárulni, de nincs többé kedvem ehez a játékhoz.

— Most már késő! Most már innod kell az esküpothárból.

Kálmán szabódott, ellenállt, de a négy jó pajtás erőszakkal lefogta, és Berczi szájába töltötte a bort.

— Így ni! Most már társunk vagy, többé nem szabad ellenünkre tenned semmit.

Kálmán haragosan fölugrott és hazament. Haragja azonban mint rendesen, most is mindjárt elmúlt, mihelyt leczkét megtanulta és unatkozott, nem levén kivel játszani. Nem is birta megállani másnap, hogy pajtásai keresésére ne induljon s a legelső, akivel találkozott, Berczi volt.

— Épen jó, hogy találkoztunk, szólt Berczi. Nem érdemled ugyan, hogy részed legyen benne, mert nem voltál velünk; de én nagylelkű vezér akarok lenni s neked is juttatok a jóból.

— Mi az? Miről beszélsz? kérde Kálmán kíváncsian.

— Miről? Egy nagy koszoru figéről, melyet ma reggel szereztünk. Tudom, soha sem láttál ennyi figét egyszerre. Jöjj velem.

Kálmán kíváncsi volt a fige-koszorura s elkísérte Berczit a füzes ligetbe, hol a többi pajtások már együtt voltak és várták vezérüket. Berczi egy odvas fából elővonta a fige-koszorut, mely csakugyan jókora nagyságu volt és roppantul csábítólag integetett a nyalánk fiuk felé. Nem is késtek sokáig, hanem hozzá fogtak a lakmározáshoz, ez alatt pedig elmondták Kálmánnak milyen ravaszul jutottak a jó csemegéhez. Mindnyájan bementek reggel a boltba s míg hárman a boltossal beszéltek és alkudtak, hogy figyelmét elfoglalják, az alatt Berczi észrevétlenül kabátja alá dugta ezt a szép fige-koszorut, kiosont, a többiek pedig utána.

— De hiszen ez hát lopott jószág! kiáltá Berczi izgatottan.

— Persze az, felelé Berczi nevetve. Hát miért álltunk össze rablótársaságba?

— Az más! azt hittem, hogy végre is csak tréfa az egész; de ti már igazán kárt okoztatok a boltosnak.

— Hja, az már ugy van! A hol rablók járnak, ott kár esik, feleltek a fiuk röhögve. De nekünk jó ám! Kóstold csak milyen pompás ez a fige!

— Nem kell! Csak magadnak ártasz, a boltosnak pedig semmi haszna belőle, akár te eszed meg, akár mi.

Ez persze igaz volt, Kálmán is belátta, annál inkább, mert rendkívül sze-

rette a figét. Még kissé vonakodott, de midőn ismét kinálták, végre elfogadta és jóízűen evett a lopott figéből. Mikor már megette, akkor megint eszébe jutott, hogy bizony helytelen volt, mert nemcsak az bűnös, aki hozzányul a máséhoz, hanem az is, aki hasznára fordítja azt, amit mások bűnös uton szereztek. Berczi és pajtásai épen nem gondoltak effélére, hanem vígan játszottak, mulattak tovább. Kálmán sehogysem érezte magát jól, nagyon nyomta valami a szívét; hiába iparkodott nevetni, játszani a többiekkel; semmikép sem birt menekülni attól a kellemetlen érzéstől, ami nem volt egyéb mint lelkiismerete furdalása.

Otthon Kálmán nem mert szemébe nézni szigorú apjának s félrevonulva bánkódott és boszankodott. A vacsoránál nem tudott enni; azt hitte, minden falat megakad a torkán; mentegetőzött, hogy nincs étvágya, ami igaz is volt, mert a sok édes figével egészen elrontotta a gyomrát.

Korán lefeküdt aludni, — de az álom sehogysem akart ma megjönni s ha el is szenderült, minduntalan fölriadt. Lelkiismerete nem volt nyugodt. Bármennyire akart is egyébre gondolni, mindig csak az jutott eszébe, hogy ő is bűnrészes a lopásban, mert ő is hasznát vette; most már nem mondhatja a többieknek, hogy helytelen, amit cselekesznek, mert hiszen azt fognák erre felelni:

— Nagyon szép beszéd, de azért csak jóízűen megetted a figét te is.

Kálmán jól tudta, mert atyjától sokszor hallotta, hogy aki valami rosszat tett, az köteles legelőször is az okozott kárt helyrehozni, ha bocsánatot akar nyerni.

Kálmán szívesen odaadta volna kevés pénzecskéjét — mindössze két ezüst tizese volt, — csak fölszabadíthatná lelkét a bűnösség tudata alól. Igen, de hogyan adja át a pénzt a kereskedőnek? Meg kellene mondani, miért adja s ekkor elárulná pajtásait; ezt pedig nem akarta tenni, habár épen nem érezte magát kötelezve a kierőszakolt eskü által; magát az árulkodást szégyelte volna.

(Folytatása következik.)

A VIDRA.

(Képpel a 309. lapon.)

A CSÖNDESEBB folyónak, tónak egyik érdekes lakója a vidra. Érdekes, de csak ritkán található, mert nem igen szaporas e mellett pompásan el tud bujni a vadász elől s ovatosan lesbe kell állanunk, ha meg akarjuk fogni.

A vidra a tiszta patakok szereti, különösen erdős tájakon s életét fölváltva a vízben és a szárazon tölti, mert eledelét a vízben keresi s inkább csak nyugodni, aludni megy a szárazon levő lakásába. Uszni kitünően tud, jobban, mint akármelyik más négylábu állat, ami nagyon természetes, mert lába ujjai közt valóságos uszóhártyája van, épen mint a libának vagy kacsának. Szőre rövid, sötétbarna és rendkívül tömött, úgy hogy a víz nem igen hat rajta keresztül, ami nagyon hasznos neki, mikor sokáig uszkál a víz alatt. Hogy a víz alatt annál tovább lehessen, be tudja zárni orrlyukait és füleit is, amit semmiféle más állat, de még az ember sem tud.

A vidra oly gyorsan és ügyesen uszik, hogy a halakat mindig utóléri. A nagyobb halakat mindig alulról támadja meg és pedig úgy, hogy a víz alatt hátán uszik s fölfelé néz. A nagyobb zsákmányt a vízből kiviszi, a kisebb halakat pedig mindjárt ott eszi meg a vízben. A halakon ki-

vül megeszi a rákot és békát is, sőt a vízi madarakra is vadászat.

Lakása a vizek partjain van, még pedig úgy építve, hogy abban a víz alól is bemehessen. Egy bejárás tehát a víz alatt van. Ettől hosszú ut vezet rézsutosan fölfelé az ő hálósobájába, melyből egy keskeny ut a föld felületére nyílik. Ez utóbbi leginkább csak arra való, hogy levegőt vezessen lakásába; mert ha üldözik, inkább menekül a vízbe, mint a szárazra. Különben nagyon vigyázó állat s az embert vagy a kutyát már néhány száz lépésnyiről észreveszi finom szaglásával. Éjjel halászat, különösen szereti a holdvilágos éjeket, míg a napot álmokban tölti lakásában. Télben, a jégbe vágott lékeket vagy a folyó azon részét keresi fel, hol az sebessége miatt be nem fagy. A talált nyíláson a jég alá megy, jó messzire eluszik, halászik s a nyíláshoz vissza is talál.

A vidrának 2—4 fia van, melyek kezdetben vakok. Fiait lakásában őrzi és szoptatja. A fiatal korban befogott vidra megszeli s igen tanulékony: urát ismeri, nevét megérti s halászatra alkalmazható. Rászokik a növényi eledelre s a halat megfogja, de meg nem eszi. — A vadon élő vidra a halakban nagy kárt tesz, ezért az ember szorgalmasan üldözi. De némi hasznót is nyújt. Szőrös bőre igen csinos és tartós prém gyanánt szolgál; farkának szőréből eseteket és alsó gyapjas szőréből finom kalapokat készítenek.

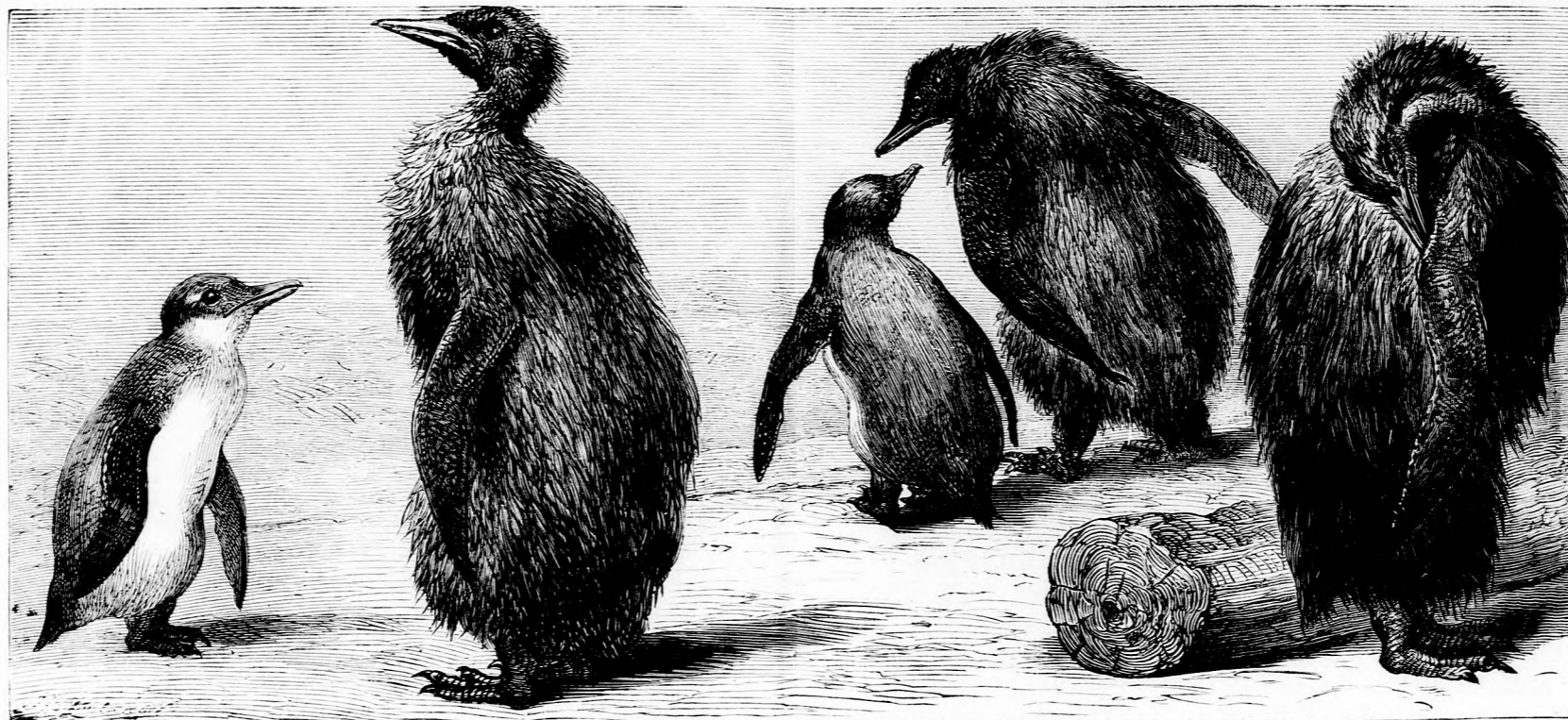
Magyarországon a vidra több vidéken honos, bár mindig csak igen gyér számmal található. Jó szerencséje van a vadásznak, ha néha-néha vidra akad az utjába.



KIRÁLY-PINGVINOK.

MÉRT viselnek királyi nevet, azt bizony hamarosan kissé bajos volna megmondani, mert annyi igaz, hogy a királyi méltóságra, pompára épenséggel

nem emlékeztetnek ezek a jámbor madarak és bátorságuk, erejük sem valami nagyon híres. A pinguin a vízi madarak osztályába való, még pedig tengeri madár, mely a szárazföldi édes vizekben nem szeret tanyázni, de annál jobban érzi magát a végtelen tenger hullámain, hon-



KIRÁLY-PINGVINOK.

nan csak rövid időre jön át a homokos partra, hogy a napon kissé sütkérezzen és tollazatát megszáritsa.

Mikor kiint van a szárazon, akkor aztán láthatjuk, hogy bizony okosan teszi, ha többet időz a vízben. Mert a pinguin, a mily pompásan tud uszni és a

vizbe mélyen alábukni a halacsák és más préda után, épen olyan ügyetlen a szárazföldön s lehetetlen őt látni és nem nevetni. Lába nagyon kurta és nagyon hátul van, úgy hogy ha jár, olyformán tűn fel, mint midőn a kutya két lábon áll. Biczegve, gyámoltalanul sétál, bukda-

csol a homokban és szárnyával nem segíthet magán, mert tulajdonképen alég is van szárnya, hanem csak valami csonka, tollatlan, hasznavehetetlen karja, mely csupán az uszásnál, a vízben tesz jó szolgálatoakat.

Természetes, hogy a pinguin, ilyen

furcsa testalkotással bírván, nem igen távozik messzire a víztől, mert ha valami ellenség üldözi s a tenger nincs közel, akkor nem bir menekülni; röpködni épenséggel sem tud, futni csak nagyon kevésé és így könnyü elfogni. De ha víz van közel, akkor máskép áll a do-

log, mert a pinguin pompásan tud uszni, közben alámerül és messzire bukkán föl, úgy hogy ellensége nem is tudja, merre üldözze.

A pinguin mintegy két lábnyi magas, testét szőrféle hosszú toll fűdi. Husa jóízü s ezért a parti lakosok szorgalma-

san vadászzák. Tojásait a parti homokban készített egyszerű fészkekben költi ki s kicsinyeit azonnal viszi a tengerre, hol azok csakhamar versenyt uszkálnak az öregekkel.

A M O S T O H A.

(Képpel a czimlapon.)

Mi hirt hallok? — mult éjszaka
Hetet kölykedzett a czicza!
Szegénykétől mind elvették,
Vizbe bele is vetették.

Siránkozva, miákolva
Kerengett a szegény macska!
Hasztalan volt a sirása —
Kis cziczáit nem találta.

Az erdőből jaj mit hallok? . . .
Öreg mókust lelőtték ott!
Három kiesi mókuskája
Igy jutott az árvaságra.

No, tudom már mit cselekszek:
Menten az erdőbe megyek,
A három mókuskát sebtén
Kalapomba összeszedem.

Erdőbe ki is siettem
A hármacskát föl is szedtem,
Kalapomba bele tettem,
S a cziczához eresztettem.

Amint sejtém ugy is esett:
Cziczám ismét a nyá vá lett,
Mókusiaknak a czicza
Cziczijével kedveskedett.

A B U S G Y I K O C S K A T Ö R T É N E T E.

(Képekkel a 316. és 317. lapokon.)



Bol volt, hol nem volt, egyszer va-
lamikor valahol volt egy kis gyi-
kocska, mely mindig nagyon bus
és szomorú volt, pedig a többi gyikocskák,
akik azon a tájon éltek, mind nagyon vi-
dámak és boldogok valának. Volt is okuk
rá, mert ennél pompásabb helyet még
kivánni sem tudtak volna.

Halkan mormogó patak folydogált a
völgy közepén, partjait sűrű bozót lepte
el, melyben kitünő buvókák kínálkoztak a
lappangani szerető gyikocskák számára.
Nem messzire pedig magas, sziklás hegy
emelkedett, melynek oldalára reggeltől
estig sütött a nap; a kődarabok közt kel-
lemes kis barlangok kínálkoztak, s ennél
már épenséggel képzelni sem lehetett
jobb helyet kényelmesen sütkérezni a na-

pon; és ha valami veszedelem fenyege-
tett, a kőrakások között azonnal el le-
hetett rejtőzni. Enni valót, amit egy gyi-
kocska csak kívánhat, mindent talált
bőven, ember nem igen sok járt a csöndes
tájon s így nem igen kellett ellenségtől
félteni, — egy szó mint száz, ahány gyi-
kocska itt élt, mind nagyon boldognak
érezte magát.

Mért nem volt tehát olyan boldog a
mi busongó kis gyikocskánk? Ő bizony
maga sem tudta volna az igazi okát meg-
mondani, vagyis inkább nem akarta beis-
merni, mert csak maga volt az oka, hogy
mindig szomorkodott. Az igaz, hogy nem
volt olyan szép, mint többi gyik-pajtásai,
kissé beteges, gyöngye volt; de hiszen
azért még lehetett volna boldog és jó-

kedvü; de ő mindig csak irigykedett többi szebb pajtásaira s azon törte a fejét, miképen varázsolhatná át magát olyan széppé, hogy mindenki szeresse és bámulja s ily módon boldoggá lehessen. De hát ez természetesen nem volt lehetséges; aki milyennek születik, olyannak kell maradnia egész életében.

Mialatt tehát a többi gyikocskák vigan éldegéltek, a mi csunya gyik barátunk mindig bus és boszus volt; ha ismerőseivel találkozott, mérgesen felelt vissza tréfás kérdéseikre s holmi kisebb bogaraknak, ha utjába akadtak, soha sem kegyelmezett; akármilyen alázatosan köszöntek neki (Lásd a 316. lapon.) rájok rohant és széttépte, megette őket. Még az is boszantotta, ha másokat mulatni látott s csupa irigységből, keserüségből valóságos réme lett a mező apró lakosainak, a különböző tarka bogárkáknek, melyek a meleg napfényben a fű között vidám tánczra kerekedtek; tücsök urfi hegedült ilyenkor, cserebogár koma fujta a nagy trombitát, egy-egy vén darázs pedig dudált, míg a tarka legyek, szunyogok körben tánczolgattak. (Lásd a 316. lapon.) Gyikocskánk minduntalan megleste az ilyen vig társaságot, közelbe lopózott s mikor legvigabban járták, rájok rontott és megette a tánczosokat, muzsikusokat egyaránt, még ha nem is volt éhes.

— Miért mulassanak mások, mikor én busulok? mondá boszusan.

Persze, mulathatott volna ő is saját pajtásaival, ha irigykedése által ezeket meg nem haragitotta volna. De a többi gyikocskák mindnyájan kerülték, sőt végre már szándékosan is boszantgatták, kü-

lönösen egy erős, szép nagy gyik minduntalan csufolta és bántotta a csunya kis gyikocskát, ami persze nem volt szép tőle, mert az erősebbnek mindig inkább védeni, pártolni kell [a gyöngébbet; de a mi kis gyikocskánk az ő folytonos mérgeskedésével és irigykedésével mindenkinek terhére volt és így nem csoda, hogy végre egészen elhagyottan élt, nem is gondolt többé reá senki. Ez volt tehát az oka annak, hogy gyikocskánk olyan busan és szomoruan élt.

Napról-napra terhesebbnek érezte ezt az életet és szeretett volna valami módon szabadulni, más életet kezdeni. Igen ám: de nem tudta, miképen fogjon hozzá. Elhatározta, hogy kér jó tanácsot mástól.

A legelső, akivel találkozott, egy mérges, haragos darázs volt; ez büszkén odább repült, nem is felelt gyikocskánk kérdésére. Azután találkozott egy tarka pillangóval, mely ugyancsak jókedvüen röpködött egyik virágról a másikra; látta, hogy nagyon boldognak érzi magát.

Ettől is megkérdezte a gyikocska, mit kellene tennie, hogy boldog legyen; de a gondatlan, könnyelmű pillangó nevetve felelé, hogy ő bizony nem ér rá ilyen komoly, unalmas dolgról beszélni, kérdezze más valakitől.

Gyikocskánknek eszébe jutott, hogy a hangya bölcs és okos hirben áll, az talán tudna jó tanácsot adni. Utnak is indult hát és nem sokára talált egy nagy fekete hangyát, mely nagyon szorgalmasan dolgozott lakása előtt: ásva, kapálva miként a föld alatt lakó hangyanépség szokott. (Lásd a 317. lapon.) Gyikocskánk

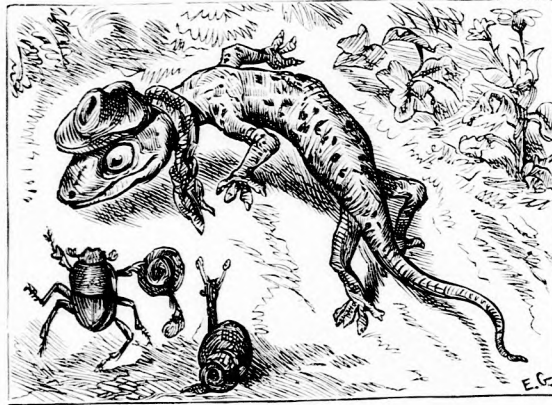
illedelmesen köszönt, bemutatta magát és aztán így szólt:

— Sokat hallottam a hangyák bölcsességéről, azért jöttem tehát, hogy jó tanácsot kérjek.

— Szívesen szolgállok, ha lehet. — Csak mondja meg, mi a baja?

— Mi a bajom? azt én tulajdonképpen nem igen tudom. Csak az bizonyos, hogy nagyon boldogtalannak érzem magamat és szeret-

ném tudni, milyen módon lehetnék boldoggá.

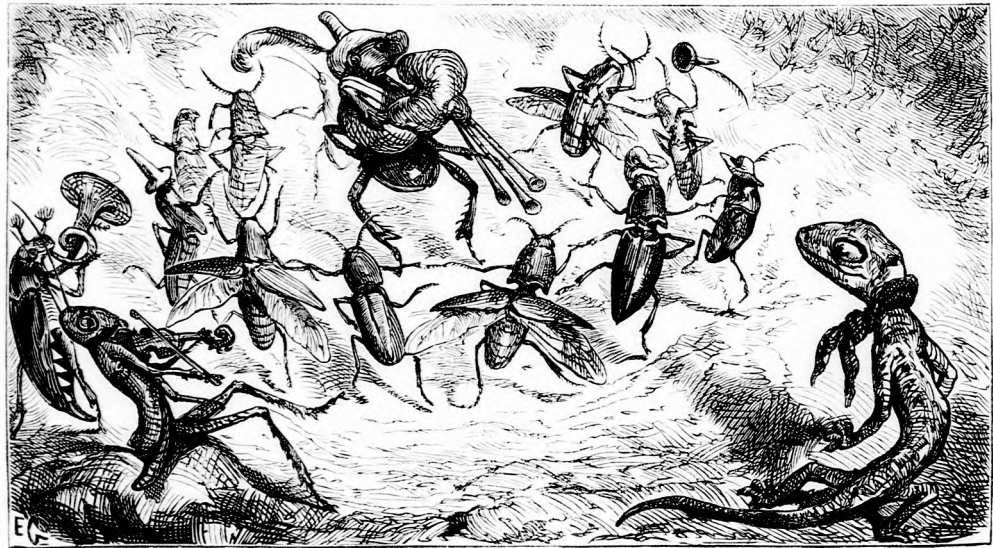


CSIGA, BOGÁR ALÁZATOSAN KÖSZÖNNEK.

(Lásd a 315. lapon.)

— Oh, az nem éppen nagyonnehéz dolog, felelé a hangya. Hogy valaki boldognak érezze magát, annak sokféle módja van ugyan, de a legbiztosabb az: ha ő igyekszik boldoggá tenni másokat, ha jót tesz másokkal, ha örömet okoz társainak. Ki-

sértse meg, majd meglátja, hogy igazat szóltam.



TÁNCZMULATSÁG. (Lásd a 315. lapon.)

kája
káv
zott
ilyen
várt
gyát

—
tenn
dörn
ban.
fure
Hisz
akar
ni, n
sok
jem
van
sok

D
nác
dig
gott
doll
azza
azza
nem
lált
gya
még

—
fure
kez
gan
sok
mag
ni
ily
tem

A bölcs hangya ezután folytatta munkáját s többé nem törődött a bus gyikocs-kával, mely nagyon elégedetlenül távozott, mert nem ilyen jó tanácsot várt a bölcs hangyától.

— Boldoggá tenni másokat! dörmögé magában. Ez aztán a furcsa jó tanács. Hiszen én magam akarok boldog lenni, nem hogy mások bajával törődjem! Mi hasznom van abból, ha mások boldogok?

De a hangya tanácsa mégis mindig az eszében forgott, mindig gondolkozott fölötte, azzal aludt el és azzal feküdt le. És nem sokára úgy találta, hogy a hangya tanácsa talán mégis jó lehet.

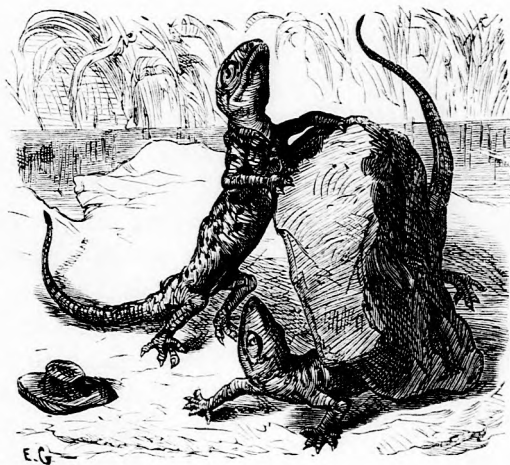
— Persze, kissé furcsa... másokon kezdeni, hogy magamon végezzem; sokkal jobb volna magamon kezde-

ni... de ez nem lehet... belátom, hogy ilyen rideg magányban, amint eddig éltem, nem változhatik sorsom. De hát hogy

fogjak hozzá a jó tanács követéséhez? Senki sem szorult rá, hogy én tegyem boldoggá!



LÁTOGATÁS A HANGYÁNÁL. (Lásd a 315. lapon.)



A SEGITSÉG. (Lásd a 318. lapon.)

egy ilyen nagy kő szerencsétlenségre éppen oda talált esni, ahol a mi bus gyikocsánk ellensége, az a szép nagy gyík a napon

A szegény bus gyikocska tehát most már örömmel tett volna szívességet másokkal, de nem volt reá alkalma s így most ismét ezen buslakodott. Nem sokára azonban történt valami, ami nagy próbára tette gyikocskánkat.

Egy szép napon ott sütközött a sziklás hegyoldalon, de hirtelen el kellett bujnia, mert ember közeledett: egy vadász, ki egyenesen neki ment a meredek sziklának és fölkapaszkodott a tetejére. De mi alatt fölkapaszkodott, lábaival egyes nagyobb köveket is megmozgatott s e kövek legördültek a szikla tövébe, egészen a patkó partjáig. És

elterülve aludott! A kő épen derekára esett s a szegény gyík első rémületében azt hitte, hogy vége van, az a roppant kő agyon üti; ez a baj nem történt meg ugyan, de elég volt az a baj, hogy a sulyos kő keményen odanyomta a gyíkot a földhöz, annyira, hogy mocczanni sem tudott. Ha gyorsan nem kap segítséget, vége lesz, nyomorultan el kell itt vesznie!

A szerencsétlen gyík tehát, miután kissé magához tért rémületéből, toroka szakadtából kiáltozott segítségért és nem is hiába, mert a szikla oldalán egy kő alól előbujt egy gyík-pajtás és sietett a szerencsétlenség helye felé; ez pedig nem volt más, mint a mi kis bus gyíkocskánk, mely meghallotta a segélykiáltást és elszánta magát, hogy — most először életében — segít a más bajján.

De amint közelebb jutott, egyszerre megállt, — megismerte, hogy az, akit a nagy kő leszoritva tart, nem más, mint az ő ellensége, az a szép, nagy és erős gyík, mely annyiszor csufolta, bántotta őt, a szegény csunyát és erőtelent. Egy pillanatig gondolkozott, valjon csakugyan segítsen-e? Hiszen régóta leste az alkalmat, hogy boszut állhasson ellenségén ... most megteheti, akár meg is ölheti. E gonosz eszmék azonban csak egy pillanatig tartottak; eszébe jutott a bölcs hangya tanácsa s megmaradt jó szándéka mellett hogy kisegíti szerencsétlen atyjafiát a bajból. (Lásd a 317. lapon.)

Nem könnyű munka volt ez, mert a mi gyíkocskánk gyöngé, a kő pedig nagy és nehéz volt; de végre mégis sikerült, elhengerítette a követ s a megnyomott szép gyíknak nem történt más baja, mint

hogy a hosszú farkából letörött egy darabka. Néhány perczig kissé kábult is volt a kemény ütődéstől, de csakhamar föleszmélt s ekkor ismerte föl megmentőjét, látta, hogy ez az a csuf kis gyík-atyafi, kit annyiszor boszantott és megkihozott. Szégyenkedve és meghatottan mondá:

— Lehetséges-e! Te mentetted meg életemet, te, akit annyiszor bántottalak. És megismertél, tudtad, hogy engemet mentesz meg?

— Persze hogy tudtam, szólt a mi csunya kis gyíkocskánk.

— Oh, mennyivel jobb vagy te, mint én! szólt a szép nagy gyíkocska. — De ezentul másképp lesz. Nemcsak nem foglak bántani, hanem ezentul jó barátok leszünk és mindig együtt fogunk élni. Meglásd, mindjárt boldogabbnak fogod magadat érezni te is, ha lesz egy hű barátod.

Valóban úgy is lett s a mi kis gyíkocskánk ezután nem volt többé bus és szomorú. Mindig együtt sétált, játszott jó barátjával, ennek társaságban fölkereste többi rokonait s mert igyekezett barátságos lenni irántuk, ők is mindig szivesek voltak hozzá, nemcsak nem bántották, nem csufolták többé csunyasága és gyöngesége miatt, hanem igyekeztek mindenben segítségére lenni, sőt ha beteg volt, hoztak számára enni valót, úgy hogy ki sem kellett mennie lakásából. Most már igazán boldog volt és hálával gondolt a hangya bölcs tanácsára, melyet csak most értett meg igazán, — mert ez a jó tanács azt jelentette, hogy akármilyen gyöngé és szegény valaki, iparkodhatik másoknak hasznára, segítségére lenni, akkor őt is

segite
míg h
sára,
boldo



HE

segíteni, szeretni fogják és boldog leend, míg ha csak irigykedik mások jobb sorára, ezzel magán nem segít és örökre boldogtalan marad.



KIS GUVERNÁNT.

(Képpel a 308. lapon.)

MÉG maga is félig gyermek ;
Már epeztek a küzdelmek.
Szüleinek gyors halála
Utalta őt enmagára.

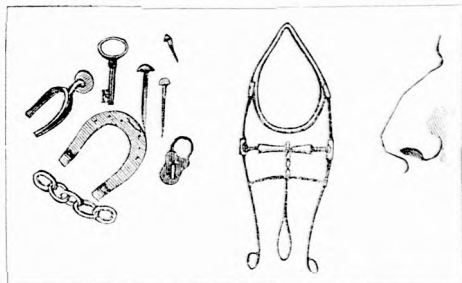
Be jó, hogy, míg kicsinyke volt,
Sok szépet és jót megtanult ;
S jó, hogy akadt oly családra
Mely fölvette őt magába.

Gizi, Elek ugy szeretik ! . .
Minden perczen ölelgetik.
Szorgalmukkal Gizi, Elek,
Neki örömet szereznek.

És így, bár még gyermek félig,
A szülék is megdicsérik
Azt a művelt gyászos kis lányt,
Mondván : »ügyes kis guvernánt !«



KÉPREJTVÉNY.



A »KIS LAP« XIII. köt. 17-ik szá-
mában közölt rejtvény megfejtése :

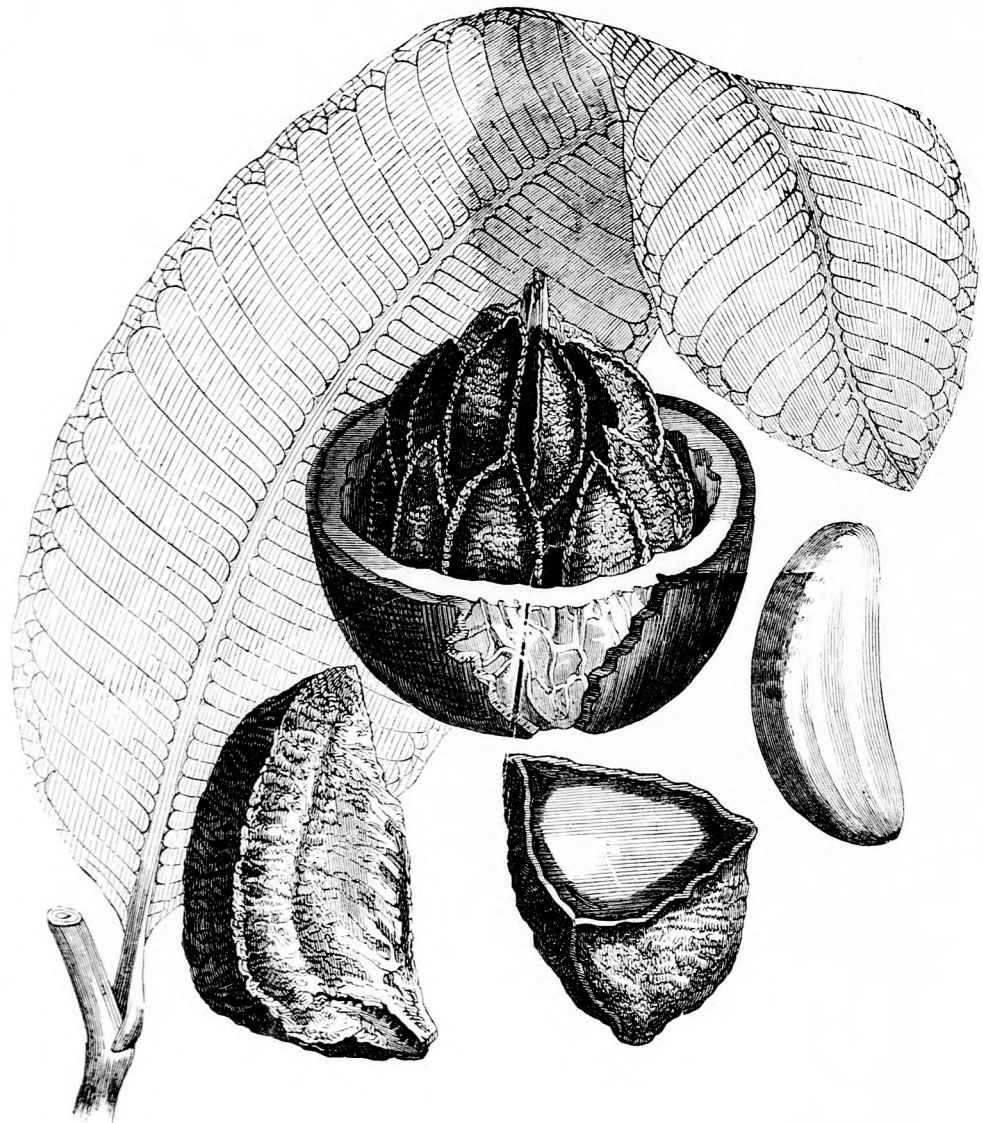
»Gomba.«

Helyesen fejtették meg: Kis Jenő, Wolfner Gyula és Ignác, Herczeg Sándor, Baczako Terike, Paiss Mariska, Steiner Malvin, Czinczár Berta, Weisz Ferike, Torossy Olíva, Plavics Zoltán, Birnbaum Kamilla, Miklós Izsák, Keresztes Ilona és Gizella, Krausz Flóra, Legény Oszkár és Lajka, Friedmann Ilona, Jenő és Dezső, Klein Bernát, Baján Irén és Mariska ifj. Pésüs György, Pojlák testvérek, Nánásy Ödön, Sturm Teréz, Irma és Gábor, Nagy Matild és Jolán, Pöschl Béla, Szőke Erzsébet és Leonie, Oetl Anna, Ghyecz Anna, Kirinyi Berta és Zelmira, Farkas Jani, Novák Ilona és János, Jaszenovics Lajos, Divald Margit, Ruby Anna és Melanie, Fábry Károly, Weinem Ilona, Szabó Géza, Kohn testvérek, Frank Albert és Mór, Stern Irma, Zinsenheim Ilon és Teréz, Lukovics Aladár, Singer Adél, Tiefenthal Gyula, Weinberger Gizella, Szabó Kálmán, Jankó Gizella és János, Neumann Miksa, Merza Gizella, Pécsy Angyalka és Irma, Lasober Irma, Gothard Pista, Skenderovits Erzsike, Boor Anna Vamzer Károly, Leipniker Ernő, Riesz Elek, Bakay Etelka, Horvát Etelka, Heinrich Nándor, Hamburg Albin, Géza és Lajos, Zákó Emma, Goies Amadill, Szongott Vetti, Scholcz Erzsébet, Graber Irma és Gyula, Klein Lipót, Köninger Zoltán, Braun Zsigmond, Rákóczy Lajos, Szlavy Irma, Baruch Berta, Hertzka Emil, Schwimmer Armin.

*

A »Kis Lap« XIII. KÖT. 16-ik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték : Zákó Emma, Hamburg Albin, Géza és Lajos, Szlavy Irma, Leipniker István és Ernő, Vamzer Károly, Goies Amadill, Szongott, Vetti, Bódi Irma, Graber Irma és Gyula, Klein Lipót, Braun Zsigmond, Messzinger Jenny és Hugó, Fuchs Bertha, Bleuer Bertha és Ilona, Baruch Berta, Schwimmer Armin.

TERMÉSZETRAJZI FÖLADVÁNY.



FEJTSÉTEK MEG, MIT ÁBRÁZOL E RAJZ?

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.